

Sygn. akt IX Pz 8/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2014r

Sąd Okręgowy w Gliwicach - Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Maria Konieczna

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Dagmara Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **E. M.**

przeciwko Przedsiębiorstwu (...). z o. o w W.

o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne

na skutek zażalenia powódki E. M.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju Wydziału IV Pracy

z dnia 24 czerwca 2014r. sygn. akt IV P 149/14

postanawia: **oddalić zażalenie**

Sędzia

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2014r. Sąd Rejonowy w Jastrzębiu-Zdroju Wydział IV Pracy oddalił wniosek powódki E. M. o zwolnienie od kosztów sądowych w sprawie.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd podał, iż powódka pismem z dnia 2 czerwca 2014r. wniosła o zwolnienie jej z obowiązku wniesienia opłaty od pozwu w kwocie 4.914,00 zł , bo w jej ocenie nie jest w stanie ponieść takiej opłaty ze względu na zobowiązania kredytowe, koszty budowy domu i brak zakumulowanych środków pieniężnych.

W ocenie Sądu wniosek powódki nie zasługuje na uwzględnienie , bo jej sytuacja majątkowa nie spełnia kryteriów przewidzianych w art.102 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, gdy zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego zobowiązania kredytowe osoby zobowiązanej do wniesienia opłaty sądowej nie mogą wyprzedzać realizacji zobowiązań w stosunku do Skarbu Państwa, obowiązek ponoszenia kosztów sądowych nie może ustępować realizacji planów inwestycyjnych osoby zobowiązanej. Ponadto nie zasługuje na uwzględnienie, gdy wynagrodzenie powódki, które będzie otrzymywać przez okres wypowiedzenia (3 miesiące) wynosi ponad 11.500,00 zł brutto i stąd powódka ma , przez poczynienie oszczędności w bieżących wydatkach , realne możliwości zgromadzenia środków na wniesienie opłaty od pozwu, z której uiszczeniem musiała się liczyć co najmniej od dnia 7 maja 2014r.

W zażaleniu na postanowienie powódka zaskarżając je w całości zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego: art.102 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005r. (u. k. s) poprzez przyjęcie, iż wobec powódki przepis ten nie znajduje zastosowania,

2. naruszenie prawa procesowego:

art.233 kpc, art.328 par.2 kpc kolejno poprzez przyjęcie, iż złożone dowody wykazujące sytuację majątkową powódki nie dają podstaw do zwolnienia jej od ponoszenia kosztów sądowych w żadnej części jako, że powódka winna była liczyć się z koniecznością ich ponoszenia, nie wskazanie podstaw faktycznych orzeczenia i przyjęcia wniosków, które legły u podstaw zaskarżonego postanowienia, nie wskazanie powodów, dla których dowody przedłożone przez powódkę okazały się niewystarczające.

Zarzucając jak wyżej powódka wniosła o uwzględnienie jej zażalenia i zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zwolnienie powódki od ponoszenia kosztów sądowych w całości lub części, zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zażalenia powódka generalnie podniosła, iż:

- złożyła oświadczenie z którego wynika, iż nie jest zdolna ponieść kosztów postępowania bez uszczerbku dla utrzymania siebie,
- Sąd nie wskazał dlaczego odmówił wiarygodności dowodom złożonym przez powódkę, nie wskazał przyczyn, które uznał za istotne dla rozstrzygnięcia,
- stanowisko Sądu zgodnie, z którym najważniejsze są zobowiązania sądowe a dalsze zobowiązania ubiegającego się o zwolnienie od kosztów sądowych winny być zaspakajane po uregulowaniu sądowych, nie może przekonywać, bo Sąd nie przytacza poglądów judykatury, doktryny, przepisów prawa,
- rozumowanie Sądu obarczone jest daleko idącym błędem logicznym, bo z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia należy domniemywać, iż należy poświęcić dorobek całego życia, stracić wszelkie oszczędności, celem zaspokojenia interesów Skarbu Państwa, ponieść koszty sądowe za wszelką cenę,
- powódka wraz z upływem okresu wypowiedzenia zostanie pozbawiona środków do życia w ogóle, bo gdy dochodzi do utraty zatrudnienia to dochodzi również do utraty źródła utrzymania, przy jednoczesnej ciągłości zobowiązań długoterminowych m. in kredytowych – hipotecznych,
- nie sposób zgodzić się z rozumowaniem Sądu z którego wynika, iż powódka powinna zrezygnować z roszczenia albo z dorobku życia, bo jest ono sprzeczne z celem ustawy i przepisem art.102 u. k. s. ,
- powódka utrzymuje się sama i stąd przy braku zatrudnienia nie będzie miała możliwości, po okresie wypowiedzenia zaspokoić dalszych zobowiązań np. kredytowych czy podstawowych np. żywieniowych,
- powódka jako sumienny i wzorowy pracownik nie musiała się liczyć z żadnymi wydatkami, bo swoim zachowaniem nie dawała podstaw do zmuszenia jej do złożenia pozwu,
- Sąd nie wskazał których kryteriów art.102 u. k. s. nie spełnia powódka, sposób redakcji zaskarżonego orzeczenia, bez wskazania podstaw prawnych i faktycznych powoduje, iż jest ono nieczytelne,
- powódka obecnie zmuszona jest zrezygnować z planów inwestycyjnych niezależnie od obowiązków ponoszenia kosztów, z wypoczynku, rekreacji,
- Sąd nie wskazał dlaczego powódka ma zrezygnować z miejsca zamieszkania oraz z zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych kosztem opłaty sądowej.

Rozpoznając zażalenie Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zaskarżone postanowienie jest słuszne, odpowiada prawu chociaż jego uzasadnienie jest nie w pełni wyczerpujące.

Zgodnie z uregulowaniem art.102 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwolnienia od kosztów sądowych może się domagać osoba fizyczna jeżeli złoży oświadczenie , z którego wynika, iż nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Zwolnienie od kosztów sądowych przewidziane tym uregulowaniem, w tym od opłaty jak w niniejszym postępowaniu, jako części kosztów sądowych (art.2 ust 1 ustawy jw.) jest odstępstwem od generalnej zasady, iż postępowanie sądowe jest odpłatne.

Zwolnienie to ma umożliwić realizację konstytucyjnego prawa do Sądu osobom słabszym ekonomicznie, narażonym na uszczerbek dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny w przypadku obowiązku uiszczenia kosztów sądowych – opłaty jak w niniejszym postępowaniu, która jest niewątpliwie należnością jednorazową.

Z pozwu i oświadczenia powódki o stanie rodzinnym, majątku i dochodach wynika, iż powódka jest osobą nie mającą nikogo na utrzymaniu, uzyskuje wynagrodzenie brutto w kwocie ponad 11.500, 00 zł miesięcznie , ma stałe zobowiązania i związane z tym wydatki miesięczne w kwocie łącznej 3.655,03 zł z tytułu spłaty kredytów, opłaty za media, za mieszkanie, bez wydatków z tytułu ubezpieczenia majątkowego i zakupu opału niewykazanych w oświadczeniu jako zobowiązania miesięczne.

W takiej sytuacji powódka jest w stanie ponieść opłatę sądową w kwocie 4.914,00 zł bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie , gdy pojęcie to zdaniem Sądu Okręgowego oznacza koszty koniecznego bieżącego utrzymania zwłaszcza, gdy stałe wydatki powódki obejmują koszt mediów, mieszkania (stanowiące element składowy kosztów utrzymania) i gdy powódka pozostawała w zatrudnieniu w chwili orzekania biorąc dodatkowo pod uwagę, iż rozstrzygnięcie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, w postępowaniu niniejszym o zwolnienie od opłaty jako należności jednorazowej , następuje według stanu rzeczy istniejącego w chwili jak wyżej (art.316 par.1 kpc stosowany odpowiednio).

Podzielając argumentację Sądu I instancji i zajmując stanowisko dodatkowo jw Sąd Okręgowy z mocy art. 397 par. 2 kpc w zw. z art.385 kpc oddalił zażalenie jako bezzasadne.

Sędzia